

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: J. E. H.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 18. 12. 2024 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2024, č. j.
OAM-1673/BA-BA01-BA03-Z-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Dne 8. 12. 2024 byl žalobce kontrolován policejní hlídkou, přičemž nepředložil žádný doklad totožnosti. Následnou lustrací bylo zjištěno, že i.) se žalobce nachází v Evidenci nežádoucích osob (ENO) od 12. 3. 2021 do 31. 12. 2099 a v době pro vycestování neopustil území ČR; ii.) je evidován v Schengenském informačním systému (SIS) s platností do 27. 7. 2027 (zadávající stát ČR), čímž vzniklo podezření, že se nachází na území ČR neoprávněně; iii.) žalobci bylo rozhodnutím ze dne 26. 7. 2024, č. j. KRPU-29816-45/ČJ-2024-040022-SV-MO uloženo dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**) správní vyhoštění v délce 5 let. Žalobce byl proto zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) a e) zákona o pobytu

cizinců. Poté dne 11. 12. 2024 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a následně byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 18. 12. 2024, č. j. OAM-1673/BA-BA01-BA03-Z-2024 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen **zákon o azylu**) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen ZZC); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 30. 3. 2025.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby vyjádřil žalobce nesouhlas s tím, že by žádost o azyl podal pouze s cílem vyhnout se vyhoštění. Dále uvedl, že by azylové řízení mohlo probíhat i za situace, kdyby nebyl zajištěn, pobyt v ZZC je pro něj stresující, a to celé je umocněno odloučením od rodiny. Žalobce zdůraznil, že v ČR má se svou rodinou pronajatý byt, nemá proto důvod utíkat nebo se skrývat. Ačkoliv žalobce není zapsán v rodných listech obou dětí, má k nim velmi silný vztah, tyto jsou na jeho péči velmi závislé. Zápisu do rodných listů dětí brání skutečnost, že nemá žádný doklad totožnosti. Nezohlednění vazeb žalobce k jeho rodině (dětí a družka) považoval žalobce za zásadní nedostatek napadeného rozhodnutí. Žalobce se také vyjádřil k výtce žalovaného stran častého stěhování, uvedl, že tak činí z důvodu zlepšení podmínek pro rodinný život a výchovu dětí. Žalobce by každou změnu místa pobytu žalovanému hlásil, proto neshledával důvod, aby mu tato skutečnost byla přikládána k tíži. Dále žalobce pokračoval tím, že nezohlednění všech výše uvedených skutečností bránilo žalovanému v uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Dle žalobce mohlo být v jeho případě přistoupeno k uložení zvláštního opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalobce připustil i uložení zvláštních opatření dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, které by stále znamenalo významné zlepšení situace oproti zajištění, neboť by i nadále mohl trávit více času s rodinou. V závěrečné části žaloby vytýkal žalobce žalovanému nepřiměřené a paušální stanovení doby zajištění bez zohlednění individuálních okolností případu. Z uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 9. 1. 2024 žalovaný uvedl, že žalobce v ČR vědomě pobýval bez platného cestovního dokladu a povolení k pobytu a nelegálně zde pracoval. Uvedeného se žalobce v minulosti dopouštěl rovněž v Belgii, Španělsku a Německu, kde byl kvůli porušení podmínky dokonce 6 měsíců vězněn. Žalobce v rámci Protokolu o podání vysvětlení uvedl, že mu v Maroku nehrozí žádné nebezpečí, má tam zbytek rodiny. Vrátit se ale nechce kvůli ekonomickým důvodům. O mezinárodní ochranu požádal žalobce až po zajištění policií za účelem realizace správního vyhoštění. Tvrzené vazby na území ČR žalobce nijak neprokázal. Podle názoru žalovaného z výše uvedeného prokazatelně vyplývá, že pokud by byl žalobce ze zajištění propuštěn, hrozilo by reálné riziko ohrožení průběhu správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. „Pobyťová“ minulost žalobce v ČR naznačuje, že tato žádost byla podána ryze účelově, a to s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Dobrovolná součinnost ze strany žalobce se očekávat nedá, jak žalovaný v napadeném rozhodnutí detailně vysvětlil. Námitky směřující do stanovené délky zajištění (110 dní) podle názoru žalovaného nemohou uspět. Jednotlivé lhůty byly v napadeném rozhodnutí vysvětleny, přičemž se jedná o lhůtu, která je judikaturou akceptována. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Dne 8. 12. 2024 byl žalobce kontrolován policejní hlídkou, nepředložil žádný doklad totožnosti. Následnou lustrací bylo zjištěno, že i.) se žalobce nachází v ENO od 12. 3. 2021 do 31. 12. 2009 a v době pro vycestování neopustil území ČR; ii.) je evidován v SIS s platností do 27. 7. 2027 (zadávající stát ČR), čímž vzniklo podezření, že se nachází na území ČR neoprávněně; iii.) žalobci bylo uloženo správní vyhoštění v délce 5 let. Do policejního protokolu o podání vysvětlení dne 8. 12. 2024 žalobce mimo jiné sdělil, že bydlí přechodně na adrese M. n., L., ale často se s rodinou stěhují, protože pro děti chtěli větší byt. Do Evropy přicestoval v roce 2014, kdy připlul na lodi do Španělska na základě schengenského víza s platností na 30 dní. Po 3 měsících vycestoval autobusem do Belgie, kde pobýval rok, odtud odjel na 3 měsíce do Holandska, kde pracoval jako klempíř. Poté se přestěhoval do Německa, kde pobýval v uprchlickém táboře a kde podal žádost o mezinárodní ochranu, která mu nebyla udělena. V Německu v roce 2017 poznal svou nynější družku, paní E. K., a odstěhoval se za ní do ČR. Dotyčnou označil žadatel opakovaně za svou manželku, nicméně dle jeho slov uzavřeli pouze muslimský sňatek. Uvedl, že si je vědom, že se nachází na území ČR nelegálně. Dále uvedl, že si pobyt chtěl zlegalizovat a osobně žádal o povolení k pobytu na OAMP v Ústí nad Labem na základě sloučení rodiny, žádné vyjádření mu ale nepřišlo a při kontaktování pracoviště OAMP byl třeba doklad, který však neměl. Co se týče rodinných vazeb či osob blízkých, v ČR žije s družkou, se kterou má tři nezletilé děti, ale není ani zapsán v rodných listech dětí, neboť nedisponuje dokladem totožnosti. Cestovní doklad s platností do roku 2016 ztratil dle jeho slov před 4 lety v Mostě, kde pracoval brigádně, vydělával 20 tisíc, na vycestování do Maroka ale dle jeho slov nemá dostatek finančních prostředků. Po uložení správním vyhoštění nevycestoval, protože byl od dubna 2024 na 6 měsíců ve vězení v Německu kvůli porušení podmínky z důvodu vycestování do ČR. Žadateli ve vlasti dle jeho slov nic nehrozí, nemá tam žádné problémy, vycestování do Maroka by však považoval za velký zásah do svého života, protože by byl odtržen od družky a dětí, jež by se o sebe bez něj nedokázaly postarat. Žalobce byl zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) a e) zákona o pobytu cizinců. Poté dne 11. 12. 2024 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a následně byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 18. 12. 2024, č. j. OAM-1673/BA-BA01-BA03-Z-2024 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v ZZC; ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 30. 3. 2025.
8. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatykácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.

9. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“
10. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“
11. První okruh žalobních námitek směřoval vůči aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na žalobcův případ pro absenci důvodů k takovému postupu. K tomu soud uvádí, že v projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že jednak byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC, a jednak existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost žalobce podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve (žádost nepodal neprodleně v době pobytu na území ČR, ač pobýval na území ČR několik let; žádost podal až po zadržení Policií ČR, ač po celou dobu pobytu se pohyboval na území ČR volně). Zákon o azylu obecně k podání žádosti nestanovuje lhůtu, není zde žádná lhůta počítaná od vstupu cizince na území. Stanovuje pouze lhůtu 7 dnů od informování o možnosti podat takovou žádost v zařízení pro zajištění cizinců (§ 3b zákona o azylu). Podání žádosti o mezinárodní ochranu s časovým prodloužením je však typické pro účelové žádosti. Věrohodnost žádosti, která není podána bezprostředně po dosažení území státu, kde nehrozí nebezpečí, je nižší. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, sp.zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2016, sp.zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „(...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebránilo-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ V této souvislosti soud také odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 – 48, kde se uvádí, že: „V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová“. Soud dodává, že v napadeném rozhodnutí žalovaný dále rozvedl, z jakých dalších důvodů se domníval, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, s tím, že tyto uvedl konkrétně na straně 3-4 napadeného rozhodnutí. Mezi těmito důvody uvedl zejména vědomý nelegální pobyt žalobce na území ČR, výkon práce na území ČR bez příslušného pobytového a pracovního oprávnění, uložení správní vyhoštění, jeho nerespektování a nevycestování z území ČR ve stanovené lhůtě, neuvedení překážek vycestování vyjma ekonomických důvodů, bez cestovního dokladu, rezignace na řešení své pobytové situace. Z uvedeného žalovaný správně usoudil, že takový přístup nekoresponduje se skutečnou potřebou ochrany a mezinárodní záštity, jíž se žalobce podanou žádostí domáhal. K uvedenému soud dále upozorňuje, že žalobce se pohyboval po území ČR zcela volně po dobu několika let, tudíž mohl svou žádost podat kdykoliv dříve. Jeho přístup pak ovšem nekoresponduje s již vyjádřeným názorem o skutečné potřebě ochrany a mezinárodní záštity, jíž se žalobce podanou žádostí v ČR domáhal. Jestliže tedy tak žalobce neučinil dříve, zřejmě nepovažoval jím uváděné důvody v žádosti za natolik palčivé, aby jej přiměly vyhledat pomoc co nejdříve od zjištění rozhodných skutečností. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce jsou dány významné důvody pro domněnku, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak bylo nezbytně nutné.

12. Žalobce dále nesouhlasil s tvrzením žalovaného o vyloučení aplikace ustanovení o zvláštních opatřeních dle § 47 zákona o azylu na svůj případ. Jak bylo uvedeno výše, v případě žalobce byly splněny podmínky pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nezbytností trvat na zajištění žalobce se žalovaný zabýval na str. 4-5 napadeného rozhodnutí, kde jsou uvedeny důvody, z nichž žalovaný dovodil, že by propuštěním žalobce došlo k ohrožení průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a dále se zabýval tím, proč nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Dosavadní chování žalobce (vědomý pobyt na území ČR bez příslušných pobytových oprávnění, podání žádosti až po zajištění a přemístění do ZZC, reálná možnost realizace správního vyhoštění, výkon výdělečné činnosti bez příslušného oprávnění, pobytová minulost žalobce na území ČR) i dle názoru soudu nevylučuje, že by se žalobce nyní, kdy se nachází v obtížné situaci, nepokusil přetrvat kontakt se správními orgány, skrývat se na území ČR a tím narušovat řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, eventuálně posléze navazující realizování správního vyhoštění. Primárním pro posouzení splnění důvodnosti zajištění žalobce v tomto případě jsou podmínky uvedené dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Soud se v tomto směru ztotožnil se závěry žalovaného a souhlasí s tím, že dosavadní způsob života žalobce svědčí o nerespektování právního řádu ČR a vysoké rizikovosti skrývání či útěku žalobce, jak tomu učinil již v minulosti, a to nehledě na vazby, které na území ČR má. V napadeném rozhodnutí žalovaný dále vyloučil aplikaci jednotlivých druhů zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Ve vztahu k § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu uvedl, že žalobce nemá na území ČR žádný majetek, nedisponuje žádnými finančními prostředky a ani možností si je obstarat. V této souvislosti žalovaný spatřoval nemožnost uložení výše zmiňovaného opatření, neboť docházení na pracoviště správního orgánu by vyžadovalo finanční náklady, kterými žalobce nedisponuje. Dále žalovaný popřel vztah žalobce a jeho přítelkyně na úrovni manželství; stejně tak žalovaný učinil ve vztahu žalobce a jeho tvrzeného otcovství. Rovněž žalovaný spatřoval nedostatečnou záruku v častých změnách bydliště žalobce, kdy nelze zaručit trvalé setrvání žalobce na území ČR a na konkrétním místě a možnost jeho kontaktování, kdy naposledy například od své údajné rodiny vycestoval v dubnu 2024 do Německa a rovněž se svou údajnou družkou se seznámil mimo ČR. Pokud jde o možnost zdržování se v pobytovém středisku, správní orgán připomíná, že tato střediska jsou koncipována jako otevřená, nelze v nich absolutně omezit pohyb žadatelů mimo středisko, k opuštění střediska na dobu kratší 24 hodin dotýčný žadatel nepotřebuje ani povolení správního orgánu a ten není oprávněn mu v opuštění jakkoli zamezit. Pobyt v pobytovém středisku je navíc zcela na náklady správního orgánu a státu, včetně úhrady stravování a dalších potřeb žadatele, a dotýčný tak není ani v tomto směru jakkoli motivován ve středisku zůstat jako v případě, že by si své náklady hradil ze svých zdrojů. Nelze ani vyloučit, že v případě uložení zvláštního opatření by žalobce nepokračoval v nelegální práci na území ČR či se opět nepokusil žít mimo dohled správních orgánů. Z uvedeného má soud za přesvědčivě prokázané, že v případě žalobce skutečně nelze považovat uložení zvláštních opatření za účinné a vhodné řešení, neboť osoba žalobce neposkytuje záruku dodržování stanovených povinností, což je doloženo žalobcovou pobytovou historií.
13. V tomto směru soud doplňuje, že při posouzení, zda je možné a vhodné uložit zvláštní opatření, zkoumá žalovaný jednak subjektivní složku (tj. možnost a ochotu se těmito opatřeními řídit) a jednak objektivní složku (vázanost na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat a že neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění vyhýbal), přičemž je nezbytné, aby byly naplněny obě složky současně, viz rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, 10 Azs 102/2016-56. Žalovaný v rozhodnutí výslovně uvedl, z jakých důvodů uložení mírnějších opatření považuje nejen za „nemožné“ (subjektivní složka), ale rovněž za „neúčelné“ (objektivní složka). Na základě posouzení dosavadního jednání žalobce přitom dospěl k závěru, že neskýtá záruku plnění uložených povinností.

14. Co se týče tvrzení žalobce o jeho rodinných vazbách na území ČR, nezbyvá soudu než tyto odmítnout s tím, že žalobce jednak pokračoval a rozvíjel svůj vztah v ČR v době, kdy zde pobýval nelegálně a jako takovému mu není poskytována ochrana v tomtéž rozsahu, jako vztahu vzniklému v době legálního pobytu na území. Žalobcova pobytová situace byla opakovaně předmětem řízení na území ČR, kdy žalobci bylo uloženo správní vyhoštění, tudíž nebyly vazby na jím tvrzenou rodinu natolik silné a zásadní, aby představovaly překážku vycestování. Tím spíše nemohou nyní představovat překážku zajištění žalobce, kdy mu styk s rodinou, ač omezený, není zakázán. Rovněž byl žalobce ve výkonu trestu v Německu, čímž došlo k zásahu do jeho rodinných vazeb. Rovněž není patrné, v jakém ohledu je žalobcova rodina na jeho péči závislá. Žalobce není schopen, vyjma osobní přítomnosti, napomáhat k chodu rodiny, když není oprávněn legálně na území ČR obstarávat finanční prostředky prací ani jiným způsobem. Družka žalobce rovněž zvládla vykonávat péči o rodinu v době věznění žalobce v Německu. Je nepopíratelné, že k určitému zásahu do rodinného života žalobce dojde, avšak tento jednak nedosahuje intenzity vylučující jeho zajištění a jednak převažuje zájem na zajištění žalobce.
15. K tvrzenému častému měnění místa bydliště a jeho výkladu v neprospěch žalobce soud dodává, že tato nestálost byla žalovaným správně vykládána v neprospěch žalobce, neboť je evidentní, že žalobce je schopen velmi rychle měnit místo bydliště a tím se i dostat z dohledu správních orgánů. Samotné časté změny místa bydliště by samy o sobě nepostačovaly k dostatečnému vyloučení uložení zvláštních opatření, avšak v celkovém kontextu případu, společně s přihlédnutím k pobytové historii žalobce, mluví tato skutečnost jasně v neprospěch žalobce, jakožto záruky jeho spolupráce se správními orgány po dobu řízení o jeho žádosti.
16. Závěrem soud konstatuje, že v dané situaci je zcela na vině žalobce, který neřešil svou pobytovou situaci a namísto toho dosud spoléhal na to, že bude skrytě proplouvat systémem a pobývat na území ČR nelegálně. Nyní, kdy je konfrontován s realitou, bude povinen snést určité nepohodlí v podobě zajištění a omezení styku s rodinou. Rodina může žalobce navštěvovat v ZZC v době návštěvních hodin.
17. K argumentu žalobce spočívajícím-+ v citaci bodu 6 preambule Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí soud konstatuje, že tento se týká zcela odlišného případu, v němž bylo pojednáváno správním vyhoštěním, které má přímé účinky na vycestování cizince z území. Zajištění tento účinek nemá, a proto jej soud neshledal relevantním.
18. Správní orgán se dále v souladu s ustanovením § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval délkou doby, po kterou bude žalobce zajištěn v ZZC. Ačkoliv byla žádost žalobce ze strany žalovaného považována za účelovou, nemohl žalovaný vyloučit, že bude žádost žalobce posouzena standardně, tj. z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Proto stanovil žalovaný dobu trvání zajištění žalobce v zákonem stanovené lhůtě 110 dnů. Z úvahy žalovaného je zřejmé, že lhůta zajištění žalobce byla stanovena způsobem, který předjímá dobu nutnou pro to, aby nebyl ohrožen průběh řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a mohlo být o žádosti žalobce rozhodnuto. Žalovaný zejména podrobně rozebral jednotlivé kroky a úvahy, které ho vedly ke stanovení délky zajištění, následovně: upřednostnění případů žadatelů omezených na svobodě při rozhodování ve věci mezinárodní ochrany předpokládá ukončení řízení ve lhůtě 90-ti dní, případná lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany je v případech osob umístěných v ZZC bez ohledu na typ rozhodnutí 15 dní a průměrná celková 5denní lhůta na doručování všech dokumentů v rámci soudního řízení. Z odůvodnění délky trvání zajištění je patrná logická úvaha žalovaného, pro kterou bylo k rozhodnutí o

stanovení délky doby zajištění žalobce přistoupeno. V případě, kdy bude o žádosti žalobce rozhodnuto dříve, než uplyne doba zajištění žalobce, je žalovaný povinen jej ze zajištění propustit ze zákona. Tuto úvahu považuje soud za dostatečnou a přezkoumatelnou. Co se týče stanovení doby zajištění v tomto rozsahu, lze konstatovat, že byla takto stanovená doba dosud prejudikována jako přezkoumatelná i přípustná, pokud se skládá z doby 90 dnů předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně, prodloužené o 15 dnů v souvislosti s lhůtou pro podání žaloby a prodloužené o dalších 5 dnů odpovídajících době potřebné pro doručování v rámci soudního řízení (srov. judikaturu cit. v rozsudku NSS č. j. 9 Azs 38/2024-50 ze dne 14. 3. 2024, odst. 23–24). Této prejudikatuře odpovídají nyní přezkoumávané úvahy žalovaného i okolnosti případu žalobce.

19. Soud nepřistoupil k provedení žalobcem navržených důkazů nájemní smlouvou a dokladem o zajištění ubytování, neboť nepovažoval jejich provedení za nutné. Soud ani žalovaný nezpochybnil zajištění ubytování žalobce, a proto by bylo dokazování takové skutečnosti nadbytečné a v důsledku i nehospodárné.
20. Na základě shora uvedeného lze shrnout, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo mezinárodní úmluvy jako všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné. Z uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl (**výrok I. rozsudku**).

VI.

Náklady řízení

21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 15. ledna 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně